

PISMO OZ NSZZ „SOLIDARNOŚĆ” W POLITECHNICE WARSZAWSKIEJ

11/2012/13-e

Wydanie Specjalne

NSZZ

KRAJOWA SEKCJA NAUKI NSZZ "SOLIDARNOŚĆ"

ul. Waryńskiego 12, lok. A 221, 00-631 WARSZAWA
tel./fax (22) 825-73-63, tel. (22) 234-98-78

e-mail: ksn@interia.pl <http://www.solidarnosc.org.pl/ksn>

L.p.

Warszawa, dn. 19 maja 2012 r.

Stanowisko Prezydium Rady KSN NSZZ „Solidarność”

**w sprawie rekomendowania WZD NSZZ „Solidarność” w Katowicach wystosowania
apelu do władz państwowych.**

Prezydium Rady KSN rekomenduje Walnemu Zebraniu Delegatów wystosowanie wezwania do władz państwowych oraz sił społecznych i politycznych o ratowanie polskiej nauki i szkolnictwa wyższego. W załączeniu znajduje się projekt stosownego dokumentu.

Przewodniczący KSN NSZZ „Solidarność” Edward Malec

Projekt

**Apel Walnego Zebrania Delegatów Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”
Do Rządu, Sejmu i Senatu Rzeczypospolitej Polskiej
i do wszystkich partii politycznych,
o ratowanie polskiej nauki i szkolnictwa wyższego.**

My, uczestnicy WZD KSN NSZZ „Solidarność”, krytycznie oceniamy zaniedbania Państwa Polskiego w dziedzinie nauki i szkolnictwa wyższego. Wbrew deklarowanym intencjom reprezentantów Rządu Rzeczypospolitej Polskiej, jesteśmy świadkami pogłębiającej się zapaści cywilizacyjnej i narastania dystansu do czołówki europejskiej i światowej.

Okres transformacji ustrojowej i przeobrażeń gospodarczych po roku 1989 zmienił znacząco oblicze naszego kraju. Nauka i szkolnictwo wyższe, te najbardziej prorozwojowe we współczesnym świecie dziedziny życia społeczno-gospodarczego, nie były jednak beneficjentami tych zmian. W ostatnim dwudziestolecu nastąpił spadek wydatków na szkolnictwo wyższe i naukę, licząc w proporcji do PKB. Nie dziwi zatem równoczesny spadek aktywności naukowej, badawczej oraz innowacyjnej a także wyniszczenie instytutów badawczych czy instytutów Polskiej Akademii Nauk. Paradoksalnie, towarzyszył temu wielokrotny wzrost liczby studentów.

Przypominamy, że Polska jako państwo członkowskie Unii Europejskiej jest zobowiązana do realizacji europejskich programów i strategii w obszarze szkolnictwa wyższego i nauki, których celem jest m. in.

poprawa jakości nauczania, zwiększenie mobilności naukowców i studentów, umiędzynarodowienie badań naukowych i procesu kształcenia, wzrost innowacyjności gospodarki, a także powiązanie szkolnictwa wyższego ze sferą badań. Polska na tle innych krajów Wspólnoty wypada źle a jedną z głównych przyczyn słabej pozycji w budowaniu innowacyjnej gospodarki i realizacji Strategii Europa 2020 jest wieloletnie niedoinwestowanie nauki i szkolnictwa wyższego. **Zmianom systemowym o charakterze głównie organizacyjnym nie towarzyszy stosowne zwiększenie nakładów finansowych ze środków publicznych.** Rząd Premiera Tuska formułując w 2008 roku założenia reformy nauki i szkolnictwa wyższego, za niezbędny warunek powodzenia tej reformy uznał coroczny wzrost finansowania nauki i szkolnictwa wyższego z budżetu państwa o 0,158 % PKB (bez środków z funduszy strukturalnych UE) do 2013 r. **Tymczasem w ciągu ostatnich czterech lat łączne budżetowe wydatki na naukę i szkolnictwo wyższe - w proporcji do produktu krajowego brutto- znacząco spadły.** Procentowy łączny udział tzw. części budżetowych 803 (szkolnictwo wyższe) i 730 (nauka) (bez środków europejskich) w planowanym budżecie na rok 2012 jest prawie o 10 % niższy od odnotowanego w roku 2008. W proporcji do PKB mamy odpowiednio 1.16 w roku 2008 i 1.06 w roku 2012. Z kolei w dziale 38 odnotowujemy spadek z 0.68% do 0.61%, a w dziale 803 z 0.84% do 0.75% - bez uwzględnienia środków europejskich. Po ich uwzględnieniu mamy również spadek, odpowiednio do 0.65% (dział 38) i 0.8% (803). Finansowanie nauki wykazuje od wielu lat cechy stagnacji na poziomie grubo poniżej 1 proc. PKB, podczas gdy wiele krajów Unii Europejskiej od lat wydaje na ten cel co najmniej 2 % PKB. **Obniżających się nakładów na naukę i szkolnictwo wyższe nie można przy tym tłumaczyć kryzysem gospodarczym, ponieważ inwestowanie w te dziedziny jest istotne dla umacniania potencjału długookresowego wzrostu oraz daje możliwość elastycznego reagowania na zmiany technologiczne i demograficzne mające wpływ na rynek pracy.** W większości krajów OECD wydatki publiczne na naukę i edukację, w tym na szkolnictwo wyższe, stanowią znaczącą pozycję w budżetach i są społecznym priorytetem

Realnie i nominalnie spadły również nakłady na stypendia studenckie i doktoranckie oraz na pomoc socjalną. Obniżenie ich z 1.74 mld (2006) do 1.64 mld (plan na 2012), oznacza spadek kilkunastoprocentowy.

Jednym ze źródeł finansowania nauki przez państwo jest tzw. dotacja statutowa na działalność statutową, badania własne (od 2011 r zlikwidowane) i inwestycje. Nominalne planowane wydatki na rok 2008 i na rok 2012 wynoszą odpowiednio 2.3 mld i 2.44 mld, co oznacza kilkuprocentowy realny spadek, przy kilkunastoprocentowej inflacji. Konsekwencje są szczególnie dotkliwe dla instytutów PAN, dla których dotacja statutowa jest podstawowym źródłem finansowania bazy lokalowej, kadry, bibliotek i badań naukowych. Ustawa o finansowaniu nauki rozkłada na 10 lat proces obniżania tych środków finansowych. Tymczasem już w roku 2011 tzw. współczynnik przeniesienia obniżony został do poziomu 0.9, a w roku 2012 wynosi 0.8 stosownych kwot z roku 2011. Zatem w ciągu 2 lat dotacja statutowa instytutów PAN spadła o prawie 30%.

Nastąpiło także wyraźne załamanie płac w szkolnictwie wyższym a w jeszcze większym stopniu w instytutach PAN. Posłużymy się danymi dotyczącymi najliczniejszej grupy nauczycieli akademickich. W 2005 roku płace adiunktów stanowiły ok. 1.8 średniej płacy w gospodarce narodowej a na początku 2012 roku znajdują się one na poziomie nieco powyżej średniej.

Obserwowane w ostatnich latach załamanie innowacyjności w przemyśle oznacza, że środki finansowe są albo za szczupłe albo przyznawane są w sposób nieefektywny.

Polskie uczelnie i nauka na tle międzynarodowym

Ogólnie wiadomo, że jedynie nieliczna grupa polskich uczelni wyższych mieści się wśród najlepszych uczelni świata. W klasyfikacji madryckiego Webometrics znajdujemy w pierwszej pięćsetce dwie uczelnie krakowskie (UJ i AGH), dwie warszawskie (UW i PW) i jedną poznańską (UAM), w takiej właśnie kolejności. Zupełnie inaczej przedstawia się pozycja Polski wśród 500 najsłabszych uczelni. W roku 2012 Webometrics klasyfikuje 20365 jednostek. Jedną z polskich uczelni niepublicznych zajmuje miejsce 20309, a w ostatniej setce jest ich siedem. Jeden uniwersytecki wydział - Wydział Fizyki Uniwersytetu Warszawskiego (miejsce 1900) - wypada w tej klasyfikacji lepiej od wszystkich polskich uczelni niepublicznych. Z kolei w rankingu SCImago Research Group, obejmującym ponad 2800 jednostek naukowych z całego świata, instytuty PAN rozpatrywane łącznie, zajęły 72 miejsce. Międzynarodowe klasyfikacje ujmują różne aspekty, w tym głównie aktywność naukową, ale istnieje korelacja aktywności naukowej i poziomu kształcenia. Niemożliwe jest naszym zdaniem kształcenie na poziomie wyższym w uczelni, w której nie są prowadzone badania naukowe. Tymczasem wielką słabością sektora niepublicznego jest brak kadry, skłonnej się z nim bliżej związać. W roku 2010 w 328 uczelniach niepublicznych pracowało

w tzw. podstawowym miejscu pracy zaledwie 503 nauczycieli akademickich. Ten stan rzeczy pewnie można zmienić, ale wymaga to wielkich nakładów finansowych i wielu lat oczekiwania na efekty. **Uważamy, że - tu i teraz - nie ma alternatywy dla sektora publicznego.** Tylko uczelnie publiczne reprezentują poziom międzynarodowy i tylko one w przewidywalnej perspektywie czasowej mogą prowadzić działalność dydaktyczną i badawczą na poziomie międzynarodowym. Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego powinno pogodzić się z realiami i wydawać publiczne pieniądze w najbardziej efektywny sposób w sektorze wyższych szkół publicznych. Pora pozbyć się liberalnych złudzeń i ideologicznych obciążeń.

Konieczne zwiększenie finansowania szkolnictwa wyższego i nauki z budżetu państwa.

Postulujemy znaczące zwiększenie poziomu finansowania szkolnictwa wyższego, odpowiednio do realizowanych zadań edukacyjnych, w relacji do wielkości Produktu Krajowego Brutto. Jest to naszym zdaniem niezbędny warunek prawidłowej realizacji wdrażanej obecnie reformy szkolnictwa wyższego.

Konieczny jest wzrost nakładów na naukę ze środków publicznych i wprowadzenie różnorodnych mechanizmów systemowych (ulgi podatkowe, fundusze inwestycyjne) stymulujących finansowanie pozabudżetowe (przez zakłady przemysłowe, firmy itp.) i umożliwiających osiągnięcie w obszarze badań i rozwoju nakładów poziomu przyjętego w Strategii Europa 2020, t. j. blisko 2% PKB. Uważamy, że do roku 2020 nierealistyczny jest - z powodów natury systemowej - znacznie większy wzrost nakładów sektora prywatnego na badania naukowe i innowacyjne. Stąd szczególnie rola państwa, którego udział w tym okresie powinien zdecydowanie przekraczać wkład przedsiębiorców.

Nie sprzeciwiamy się rozdzielaniu znacznej (lub nawet dominującej) części środków finansowych na określone projekty naukowe według zasad konkursowych. Od czasów Nielsa Bohra jest to zaakceptowany sposób finansowania nauki. Ich wysokość powinna jednak ulec zwielokrotnieniu by pozwolić na utrzymywanie zespołów badawczych wyłącznie z grantów.

Konieczne jest jednak - oprócz środków przydzielanych w postępowaniu konkursowym - utrzymanie wydzielonych funduszy na badania statutowe. System oparty wyłącznie na grantach nie zapewnia ciągłości finansowania badań naukowych a tym samym ich stabilności. Ograniczanie finansowania działalności statutowej, którego jesteśmy świadkami, jest szczególnie dotkliwe dla instytutów Polskiej Akademii Nauk. Zagroza im likwidacja lub zapaść - przerywanie realizacji rozpoczętych badań podstawowych i zamykanie tematów badawczych, niemożność uczestniczenia w konkursach na granty międzynarodowe i groźba likwidacji studiów doktoranckich. Tym samym zostaną zmarnowane wieloletnie nakłady i nastąpi nieodwracalna utrata dobrze wykształconej i doświadczonej kadry

Stanowczo przeciwstawiamy się przenoszeniu idei konkursów do finansowania działalności dydaktycznej. Doświadczenia z konkursami na kierunki zamawiane są zniechęcające. Procedura jest kosztowna, metoda zwiększenia popularności kierunków (radikalne podwyższenie stypendiów dla części studentów) jest na granicy ryzyka moralnego, a przy tym nie zapewnia stabilności rekrutacji. Rozstrzygnięcia konkursowe często bywały zaskakujące i kontrowersyjne. Prostszy rozwiązaniem byłaby np. stosowna wieloletnia modyfikacja algorytmów, według których liczona jest dotacja dydaktyczna dla wszystkich uczelni prowadzących kierunki deficytowe.

Pracownicy akademicki i naukowcy to partnerzy. Niezbędna nowelizacja ustawy o szkolnictwie wyższym.

Żądamy traktowania pracowników akademickich jak partnerów. Patologie płacowe i wieloletniość to wynik braku jawności dochodów. Właściwą drogą rozwiązania płacowych problemów pracowniczych jest, naszym zdaniem, wspólna praca strony związkowej i rządowej nad przedstawionym przez KSN NSZZ „Solidarność” i Radę Szkolnictwa Wyższego i Nauki ZNP ponadzakładowym układem zbiorowym pracy dla pracowników uczelni publicznych.

W szczególności rekomendujemy powrót do przyjętej w 2001 roku koncepcji ładu płacowego w szkolnictwie wyższym poprzez wprowadzenie zapisów ustawowych gwarantujących w uczelniach publicznych poziom średnich płac w grupach profesorów, adiunktów, asystentów i pracowników niebędących nauczycielami akademickimi w relacji odpowiednio 3:2:1:1 w stosunku do średniej krajowej w gospodarce narodowej. Żądamy w latach 2012-2015 realizacji programu wzrostu wynagrodzeń pracowników publicznych szkół wyższych, do powyżej określonego poziomu.

Postulujemy także wprowadzenie systemu wynagrodzeń według zasad i wskaźników przyjętych w szkolnictwie wyższym dla pracowników instytutów badawczych PAN. Art. 104 ustawy o PAN znosi dotychczas ustalany przez ministra taryfikator, ustanawiający dolne granice płacowych widełek. W ten sposób otwarto drogę do dalszego obniżania i tak już niskich wynagrodzeń w instytutach badawczych PAN.

W konsekwencji zniszczenie zagraża co najmniej połowie instytutów i zespołów badawczych, często stanowiących naukowe zaplecze innowacyjnej gospodarki.

Konieczne jest, naszym zdaniem, ograniczanie lub wręcz likwidacja wieloetatowości nauczycieli akademickich z jednoczesnym znaczącym podwyższeniem wynagrodzeń w podstawowym miejscu pracy. Postulujemy przyjęcie zasady finansowania ze środków publicznych - z tzw. dotacji dydaktycznej podstawowej - wyłącznie nauczycieli akademickich zatrudnionych w podstawowym miejscu pracy.

Usunięcie patologii płacowych i wieloetatowości to konieczność.

Niezbędna jest znaczna korekta obecnej ustawy o szkolnictwie wyższym w celu zniesienia różnego rodzaju biurokratycznych więzów. Szczególne emocje budzi teraz Sprawa Krajowych Ram Kwalifikacji, ale środowisko akademickie ma kłopot nie tylko z KRK. Konieczne jest skrócenie formalnej drogi awansu zawodowego nauczycieli akademickich poprzez traktowanie stopnia naukowego doktora, zgodnie z rekomendacjami Europejskiej Karty Naukowca, jako podstawowego w karierze naukowej. Wymagać to będzie, po pierwsze konsekwentnego trzymania się zasady, że zatrudnienie na uczelni następuje wyłącznie w wyniku konkursu, a po drugie, znacznego zwiększenia wynagrodzeń nauczycieli akademickich, aby przyciągać do udziału w konkursach licznych i dobrze przygotowanych kandydatów. Proces ten powinien być skojarzony ze zniesieniem przymusu habilitacyjnego.

Uważamy za pożądane przywrócenie zapisów ustawowych umożliwiających awans naukowy nauczyciela akademickiego i zmianę stanowiska w tej samej uczelni bez konieczności przeprowadzenia postępowania konkursowego. Konkurs byłby wymagany jedynie przy pierwszym zatrudnieniu (w przypadku zatrudnienia w formule odpowiadającej amerykańskiemu tenure-track) lub przy pierwszym zatrudnieniu i następującemu później pierwszemu mianowaniu w danej uczelni.

Zapewnienie nauczycielom akademickim - zatrudnionym według powyższej formuły - warunków stabilizacji zawodowej i ekonomicznej, umożliwiającej ciągle podwyższanie kwalifikacji poprzez przywrócenie zapisów ustawowych, gwarantujących zatrudnienie na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu w podstawowym miejscu pracy.

Postulujemy wydłużenie - z dwóch do czterech lat - ustawowego okresu oceny nauczycieli akademickich przy jednoczesnym przejrzystym i konkretnym uregulowaniu ustalonych wcześniej (przed okresem oceny) zasad dokonywania tych ocen. Związki zawodowe powinny mieć ustawowe prawo monitorowania, analizy i oceny jakości procesu oceny nauczycieli akademickich.

Uważamy, że nie stać nas dłużej na oszczędzanie na nauce i edukacji. Okres 20 lat niepodległości Polski międzywojennej przyniósł wymierne korzyści w postaci rozwoju polskiej nauki na poziomie światowym. Nie możemy tego powiedzieć o niepodległej Polsce po 1989 roku. Jest najwyższy czas na refleksję, że idziemy niewłaściwą drogą. Szkolnictwo wyższe i nauka powinny być traktowane - ponad politycznymi podziałami - nie jako obciążenie budżetu, ale jako atut rozwojowy, wymagający wsparcia i ochrony ze strony instytucji państwa polskiego. Badania naukowe i edukacja są najlepszą i najbardziej opłacalną inwestycją w przyszłość narodu, w materialny, kulturowy i cywilizacyjny rozwój Polski.

Przewodniczący KSN NSZZ „Solidarność” Edward Malec

Stanowisko Prezydium Rady KSN NSZZ „Solidarność” w sprawie rekomendowania WZD NSZZ „Solidarność” w Katowicach podjęcie uchwały o akcjach protestacyjnych i informacyjnych w okresie inauguracji roku akademickiego 2012/13

Prezydium Rady KSN rekomenduje Walnemu Zebraniu Delegatów wystosowanie wezwania do członków i sympatyków Krajowej Sekcji Nauki Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” o aktywny udział w akcjach protestacyjnych i informacyjnych w okresie inauguracji roku akademickiego 2012/13. W załączeniu znajduje się projekt stosownego dokumentu.

Przewodniczący KSN NSZZ „Solidarność” Edward Malec

Projekt

Stanowisko Walnego Zebrania Delegatów Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”

Delegaci konstatają co następuje. Nastąpiło faktyczne zablokowanie rozmów z Ministerstwem Nauki i Szkolnictwa Wyższego na temat ponadzakładowego układu zbiorowego. Przypomnijmy podstawowe fakty. Krajowa Sekcja Nauki NSZZ Solidarność działając z upoważnienia Komisji Krajowej NSZZ Solidarność pismem z dnia zgłosiła do Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego przedstawione jako za załącznik do niniejszego stanowiska żądania, które stanowią propozycję Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla Pracowników Uczelni Publicznych.

Zgodnie z art. 152 ustawy prawo o szkolnictwie wyższym układ taki ze strony pracodawców zawiera Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego

Do chwili obecnej Minister nie ustosunkowała się do w/w postulatów, czego konsekwencją jest zaistnienie sporu zbiorowego pomiędzy Krajową Sekcją Nauki NSZZ Solidarność oraz Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Zgodnie z art. 8 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o rozwiązywaniu sporów zbiorowych (Dz.U. Nr 55, poz. 236 z późn.zm.) Minister powinna zawiadomić o powstaniu sporu właściwego okręgowego inspektora pracy, czego do tej pory nie zrobiła.

W dalszym ciągu nie są spełnione postulaty płacowe zgłaszane od lat przez KSN. W ciągu ostatnich 5 lat nastąpił realny kilkunastoprocentowy spadek płac zasadniczych w szkolnictwie wyższym. W tym samym czasie nastąpił żywiołowy wzrost wynagrodzeń w innych działach gospodarki narodowej. W związku z tym płace porównywalne – np. do średniej krajowej - spadły na uczelniach wyższych i w instytutach PAN o parędziesiąt procent. Umowa społeczna – tzw. ład płacowy 3:2:1:1 ustanowiony w pierwszej połowie poprzedniej dekady – jest łamana.

Wobec powyższych faktów Walne Zebranie Delegatów KSN NSZZ „Solidarność” wzywa wszystkich członków i sympatyków Krajowej Sekcji Nauki Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” do aktywnego udziału w akcjach protestacyjnych i informacyjnych w okresie inauguracji roku akademickiego 2012/13. WZD upoważnia równocześnie Radę KSN do dokonania przeglądu sytuacji i zaostrożenia lub złagodzenia form protestu.

Przewodniczący KSN NSZZ „Solidarność” Edward Malec

**Stanowisko Prezydium Rady KSN NSZZ „Solidarność”
w sprawie rekomendacji dla WZD: o zaprzestanie finansowania uczelni prywatnych ze
środków publicznych.**

Prezydium Rady KSN rekomenduje Walnemu Zebraniu Delegatów wystosowanie wezwania do władz państwowych oraz sił społecznych i politycznych o zablokowanie finansowania uczelni prywatnych nie mających statusu uczelni publicznych ze środków publicznych. W załączeniu znajduje się projekt stosownego dokumentu.

Przewodniczący KSN NSZZ „Solidarność” Edward Malec

***Projekt*
Stanowisko WZD Rady Krajowej Sekcji Nauki
NSZZ „Solidarność”
w sprawie finansowania
uczelni prywatnych ze środków publicznych
Katowice, 16 czerwca 2012 r.**

Walne Zebranie Delegatów Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność” wyraża zdecydowaną dezaprobatę dla inicjatyw zmierzających do wspierania uczelni prywatnych ze środków publicznych. Niepokoi nas odwoływanie się do idei **partnerstwa publiczno-prywatnego w systemie szkolnictwa wyższego.**

Nie godzimy się z aspiracjami do pomocy publicznej właścicieli uczelni niepublicznych, które z założenia są przedsiębiorstwami nastawionymi na zysk i pobierającymi czesne od swoich studentów. **Uważamy, że - tu i teraz - nie ma alternatywy dla sektora publicznego.** Tylko uczelnie publiczne reprezentują poziom międzynarodowy i tylko one w przewidywalnej perspektywie czasowej mogą prowadzić działalność dydaktyczną i badawczą na poziomie światowym.

Obawiamy się, że próby opracowania systemu *finansowania i partnerstwa publiczno-prywatnego w szkolnictwie wyższym* - popierane przez niektóre środowiska - zakończą się zniszczeniem tego, co jeszcze w uczelniach publicznych funkcjonuje dobrze.

Przewodniczący Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność” Edward Malec

Stanowisko Prezydium Rady KSN NSZZ „Solidarność”

W sprawie zmian statutowych w NSZZ „Solidarność”

Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność” od wielu lat wskazuje na konieczność zmian organizacyjnych w NSZZ „Solidarność”. Oto wcześniejsze przykłady:

- Rada Sekretariatu Nauki i Oświaty NSZZ „S” już w stanowisku nr 1/03 z dnia 22.11.2003 r. postulowała zmianę struktury Związku na branżowo-terytorialną oraz konieczność znaczącego finansowego wzmocnienia struktur branżowych;
- WZD Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „S” 29 marca 2009 r. podjął uchwałę w sprawie niezbędnych zmian organizacyjnych dotyczących KSN;
- KSN NSZZ „S” realizując wymienioną uchwałę zwróciła się do Przewodniczącego i Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „S” m.in. w piśmie z 17.07.2009 r. przedstawiając propozycję utworzenia ogólnokrajowego Regionu Nauka;
- Na spotkaniu z Prezydium Komisji Krajowej, które odbyło się w dniu 2 lutego 2010 r. przedstawiciele KSN przedstawili propozycję zmiany usytuowania Sekcji w strukturze NSZZ „Solidarność”. W szczególności wskazano rażącą dysproporcję pomiędzy zadaniami realizowanymi przez KSN (porównywalnymi z zadaniami regionu) a środkami finansowymi przydzielanymi na działalność Sekcji.

Ponownie występujemy do Komisji Statutowej NSZZ „Solidarność” w tej sprawie. Zwracamy uwagę, że podobne wskazania pochodzą także z innych środowisk, w tym regionalnych, jak Apel nr 3 VIII-go Walnego Zebrania Delegatów Regionu Śląsko-Dąbrowskiego NSZZ „Solidarność” na Sesji Zwyczajnej w Mysłowicach z 19 czerwca 2009 r., o *„rozpoczęcie procesu reformy naszego Związku. Struktura „Solidarności” i jej Statut jest pozostałością z poprzedniego okresu.”* Do Komisji Statutowej NSZZ „Solidarność” w prezentowanej sprawie wystąpiliśmy już pismem z 31 marca 2010 r., m.in. pisząc:

„KSN NSZZ „Solidarność” uważa, że sytuacja pracowników nauki i szkolnictwa wyższego zrzeszonych w NSZZ „Solidarność”, pod względem warunków działania w stosunku do zadań, jest najgorsza ze wszystkich krajowych sekcji branżowych Związku. Praktycznie nie mają oni profesjonalnej krajowej struktury związkowej, mimo że regularnie odprowadzają składkę związkową na potrzeby ponadzakładowych struktur Związku.

*W Biurze KSN są zatrudnione 3 osoby zajmujące się pracą biurowo-administracyjną. Sekcja ma ciałą programującą - decyzyjne, ale nie ma pracowników, którzy prowadziliby systematyczną codzienną działalność związkową i wcielali te decyzje w życie. Merytoryczną działalność związkową, a także administracyjną, **prowadzą bowiem społecznie pracownicy szkół wyższych i jednostek naukowych**, kosztem swojej pracy zawodowej, awansu zawodowego, życia rodzinnego, wypoczynku i zdrowia. Skutki takiego funkcjonowania Sekcji odbijają się bardzo niekorzystnie na zakresie i jakości pracy związkowej oraz ocenie Związku jako całości.”*

Ponownie wzywamy Komisję Statutową NSZZ „Solidarność” o wprowadzenie takich zmian prawa, które spowodują przyznanie Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność” uprawnień struktury regionalnej działającej na terenie całego kraju, a rozdział składki członkowskiej Organizacji Zakładowych zrzeszonych w KSN, przekazywanej do KSN i do Regionów, będzie proporcjonalny do zadań realizowanych przez te organy Związku na rzecz Organizacji Zakładowych.

Trwanie KSN w jej obecnym usytuowaniu doprowadzi do likwidacji działalności „Solidarności” w uczelniach i jednostkach naukowych. Dotychczasowy brak działań w tym kierunku, należy uznać za błąd zaniechania.

Obecnie Komisje Zakładowe Szkolnictwa Wyższego i Nauki odprowadzają 40% składki związkowej do Zarządów Regionu, mimo że nie mają żadnych interesów i partnerów na poziomie regionalnym ani lokalnym. Zamiast własnej działalności finansują inne branże, niejednokrotnie znacznie bogatsze, a także Zarządy Regionu, które oprócz działalności związkowej prowadzą działalność gospodarczą.

Krajowa Sekcja Nauki stanowi strukturę organizacyjną Związku, reprezentującą wszystkich pracowników szkół wyższych i jednostek naukowych. Liczebność organizacji zakładowych zrzeszonych w KSN odpowiada największym Regionom Związku.

Sytuację Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „S” postulujemy zmienić poprzez wprowadzenie rozwiązań wzmacniających pozycję krajowych sekcji branżowych w ramach Związku oraz poprzez wprowadzenie rozwiązań specyficznych dla KSN.

To pierwsze rozwiązanie – dotyczące wszystkich sekcji branżowych - polegałoby na zapisaniu w Uchwale Finansowej zwiększenia do 3% wysokości składki przekazywanej na Sekcję – lub na wszystkie krajowe sekcje branżowe - kosztem środków będących do dyspozycji zarządu regionu lub Komisji Krajowej. Ponadto należy wprowadzić obowiązek przynależności jednostek organizacyjnych do krajowej sekcji branżowej. Stosowne zmiany są opisane w Załączniku A.

Trwała zmiana docelowa dotycząca KSN powinna polegać na uzupełnieniu Statutu Związku w sposób przedstawiony w części B załącznika do pisma.

Wzywamy również Komisję Statutową NSZZ „Solidarność” do niezwłocznego rozpoczęcia procedury - pokrywającej się z naszymi propozycjami - dostosowania struktury organizacyjnej Związku do jego podstawowej, zarejestrowanej w KRS formy prawnej, jako Ogólnokrajowy Związek Międzybranżowy.

Z poważaniem Przewodniczący Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność” Edward Malec

<i>Solidarność PW</i> – Pismo OZ NSZZ „S” w PW wydawane przez Komisję Zakładową e-mail: nszz@ca.pw.edu.pl; adres internetowy; www.solidarnosc.pw.edu.pl tel. 234 7872; tel./fax 22 234 53 43
--